

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Cześć XXXIII. — Wydana i rozesłana dnia 5. marca 1916.

Treść: (№ 60. i 61.) 60. Rozporządzenie o sporządzaniu planów podziału przez miejski urząd budowniczy w Bernie. — 61. Rozporządzenie, w sprawie uregulowania obrotu opodatkowanym cukrem.

60.

Rozporządzenie Ministra sprawiedliwości w porozumieniu z Ministrem robót publicznych z dnia 28. lutego 1916

o sporządzaniu planów podziału przez miejski urząd budowniczy w Bernie.

Na mocy artykułu I., § 1., ustęp 2., rozporządzenia cesarskiego z dnia 1. czerwca 1914, Dz. u. p. Nr. 116, zarządza się:

Sporządzone na cele własnego zakresu służbowego plany sytuacyjne miejskiego urzędu budowniczego w Bernie uznaje się aż do dalszego zarządzenia za nadające się do tego, by służyły za podstawę hipotecznych podziałów parcel.

Hohenburger wlr.

Trnka wlr.

61.

Rozporządzenie Ministra handlu w porozumieniu z interesowanymi Ministrami z dnia 4. marca 1916, w sprawie uregulowania obrotu opodatkowanym cukrem.

Na mocy rozporządzenia cesarskiego z dnia 10. października 1914, Dz. u. p. Nr. 274, i w uzupełnieniu rozporządzenia ministeryjalnego z dnia 7. lipca 1915, Dz. u. p. Nr. 195, o uregulowaniu obrotu cukrem, zarządza się, co następuje:

§ 1.

Opodatkowany cukier można wydawać tylko za kartami wykazu konsumpcji cukru (kartami na cukier) lub za kartami pobierania alboważ stosownie do przepisów, wydanych na mocy tego rozporządzenia.

Jak długo karty na cukier nie są zaprowadzone, można wydawać poszczególnym kupującym w jednym dniu cukier tylko w ilości, nie przekraczającej $\frac{1}{4}$ kilograma.

§ 2.

Karty na cukier będą wydane urzędownie, obowiązują dla jednej osoby i na oznaczony na karcie czas 4 tygodni. Opiewają one najwyżej na

1 1/4 kilograma cukru i zawierają w granicy tej największej ilości odcinki na 1/8 kilograma cukru.

Dla poszczególnych krajów ustanowi polityczna władza krajowa w ciągu tego największego wymiaru przypadającą na każdą osobę ilość zużycia.

Karty na cukier ważne są tylko dla tego okręgu administracyjnego, w którym zostały wystawione.

Za zgubione lub zniszczone karty na cukier nie wydaje się nowych kart.

Karty na cukier są dokumentami publicznymi; fałszowanie ich będzie karane według ustawy karnej.

§ 3.

Karty na cukier wydaje się tylko tym osobom, w których domu (gospodarstwie) nie ma więcej cukru, jak 2 1/2 kilograma na każdą osobę, żywiącą się w domu.

Kto żąda wydania karty na cukier, winien we właściwym biurze wydawania kart na chleb i mąkę, albowiem, gdzie takich kart nie zaprowadzono, u zwierzchności gminnej złożyć oświadczenie, z wymienieniem ilości żywnych w domu (gospodarstwie) członków tego domu (gospodarstwa) i z podaniem, że w jego domu w dniu złożenia oświadczenia niema więcej, jak 2 1/2 kilograma cukru na każdą, żywiącą się w gospodarstwie domowym osobę.

Zatajone w oświadczeniu zapasy uzna polityczna władza powiatowa za przepadłe na rzecz państwa.

Bliższe postanowienia o sporządzeniu i wydawaniu kart na cukier wyda polityczna władza krajowa.

§ 4.

Cukier może sprzedający wydawać konsumentom tylko za okazaniem ważnej karty na cukier i po odcięciu odpowiadających pobranej ilości odcinków.

Za niedotrzymanie tego przepisu będzie karany zarówno sprzedający, jak kupujący.

Postanowienie to niema zastosowania w przedsiębiorstwach gospodnich i szynkarskich (restauracjach, kawiarniach, kantynach, barach itd.) i w cukierniach, o ile chodzi o dodawanie cukru do napojów lub potraw. Zakazuje się wymienionym przemysłowcom wydawania samego cukru.

§ 5.

Osoby, żywione wyłącznie w zakładach humanitarnych i dobroczynnych, klasztorach, zakładach wojskowych, instytutach naukowych i wychowawczych, zakładach pracy przymusowej, więzieniach, asylach, obozach dla uchodźców itd., nie otrzymują karty na cukier (§ 6.).

Polityczna władza powiatowa postanowi, do których osób odnoszą się warunki oznaczone w poprzednim ustępie.

§ 6.

1. Prowadzący przemysł gospodni i szynkarski,
2. piekarze, cukiernicy wypiekający ciasta, makaroniki i pierniki, nadto

3. zakłady oznaczone w § 5. mogą pobierać cukier tylko za poświadczeniami pobierania, które wyda właściwa władza polityczna albowiem przez nią oznaczone biuro.

Wzór załącznik 4.

Kto żąda wydania karty na pobieranie, winien wykazać, że jego zapasy nie przekraczają zapotrzebowania na 8 tygodni.

Karty na pobieranie będą wystawione na ilość cukru, odpowiadającą wykazanemu zapotrzebowaniu na najdłużej 8 tygodni, którą ma oznaczyć polityczna władza powiatowa z uwzględnieniem zapasów. Zamiast karty na pobieranie można ubiegającemu się o nią na jego żądanie wydać więcej kart na pobieranie, opiewających na części przysznanej ilości łącznej.

Karty na pobieranie ma kupujący przy pobieraniu cukru wydać sprzedającemu.

Wymienione w pierwszym ustępie przedsiębiorstwa i zakłady winny prowadzić księgę zapisków, której wzór może przepisać polityczna władza krajowa. Z księgi zapiskowej musi być widoczny każdorazowy stan zapasów na początku każdego miesiąca, przyrost podczas miesiąca i źródło pobierania.

Księga zapiskowa musi być zaopatrzona bieżącymi numerami strony i być zawsze przygotowana dla wglądu politycznej władzy powiatowej lub jej pełnomocników.

§ 7.

Kto w sposób przemysłowy cukier w obrocie handlowym wydaje, a nie należy do oznaczonych w § 8. handlarzy hurtownych, może pobierać cukier tylko za kartami na pobieranie, które ma wydawać polityczna władza powiatowa lub oznaczone przez nią biuro. Przy pobieraniu cukru ma on wydać swą kartę na pobieranie sprzedającemu.

Wzór załącznik 4.

Przy pierwszym zażądaniu wystawia się kartę na pobieranie albotecz karty, opiewające na częściowe ilości (§ 6.), na ilość cukru, odpowiadającą wykazanemu zapotrzebowaniu na najdłuższej 8 tygodni, wliczając znajdujące się w posiadaniu żądającego a mające być przez niego podane zapasy.

W dalszym ciągu otrzymuje żądający nową kartę na pobieranie tylko za przedłożeniem i stosownie do odcinków kart na cukier lub kart na pobieranie, wydanych mu przez jego odbiorców, które ma on na dowód swego zapotrzebowania przy żądaniu nowej karty na pobieranie oddawać politycznej władzy powiatowej lub oznaczonemu przez nią biuro.

§ 8.

Hurtowni handlarze mogą kupować lub pobierać cukier bez karty na pobieranie.

Za handlarza hurtownego w myśl tego rozporządzenia uważa się tego, kto w kampaniach 1913/14 lub 1914/15 kupił wprost w fabrykach cukru spożywczego i sprowadził conajmniej dwa wagony cukru na miesiąc.

Handlarze hurtowni mogą wydawać cukier swym odbiorcom tylko za kartami na pobieranie lub za odcinkami kart na cukier. Dla umożliwienia wydawania w całych ładunkach wagonowych wolno jednakoż handlarzom hurtownym wydawać cukier swym odbiorcom z tem, że przedłożą oni dodatkowo potrzebne karty na pobieranie i odcinki kart na cukier w ciągu 14 dni.

Handlarze hurtowni są obowiązani do prowadzenia księgi zapisków, zaopatrzonej bieżącymi numerami, w której należy uwidocznić każdorazowy stan należących do nich ilości cukru (zapasów lub zasobów, co do których przysługuje im prawo rozporządzenia na podstawie terminatki) na początku każdego miesiąca, zaś dokupna i sprzedaż w ciągu miesiąca, oraz źródła pobierania i odbiorców. Są oni obowiązani do przechowywania zebranych od swych odbiorców kart na pobieranie lub odcinków kart na cukier jako załączników do księgi zapisków a nadto mają obowiązek przedkładać Centrali dla cukru na jej żądanie informacji co do kupna i sprzedaży cukru, oraz przedkładać do wglądu księgę zapisków wraz z załącznikami.

§ 9.

Pobieranie cukru przez wielki i drobny przemysł, zajmujący się przerabianiem cukier (z wyjątkiem przymysłów, wymienionych pod § 6., punkt 1. i 2.), jak przez wyrabiających towary cukrowe, czekoladowe, kandyze, marmelady, konserwy, likiery, soki owocowe itp., należących jako członkowie do Centralnego związku fabrykan-

tów czekolady i towarów cukrowych w Austro-Węgrzech, do Państwowego związku austriackich producentów spirytuożów, likierów i octu, albotecz do Związku austriackich producentów soków owocowych i handlarzy, będzie uregulowane przez Centralę dla cukru stosownie do wskazówek Ministra handlu. Przedsiębiorstwa te winny zażądać swego miesięcznego zapotrzebowania w drodze tych organizacji wprost u Centrali dla cukru w Wiedniu i nie potrzebują żadnej karty dla pobierania przekazanych przez tę Centralę ilości cukru.

W ten sam sposób odbywa się pobieranie cukru przez te, zajmujące się przerabianiem cukru przedsiębiorstwa wielkiego i drobnego przemysłu, które mogą się wykazać zamówieniami na dostawę ze strony c. i k. Ministerstwa wojny.

Wymienione w pierwszym i drugim ustępie przedsiębiorstwa będą podane do wiadomości politycznych władz powiatowych przez Centralę dla cukru.

Przerabiające cukier przedsiębiorstwa przemysłowe, nie należące do jednej z wymienionych w pierwszym ustępie organizacji, mogą pobierać cukier tylko za kartami na pobieranie, które ma wystawić polityczna władza powiatowa lub oznaczone przez nią biuro. Co do wystawiania i układu tych kart na pobieranie nadto co do obowiązku prowadzenia księgi zapisków obowiązują te przedsiębiorstwa przepisy, zawarte w § 6. tego rozporządzenia.

Zakazane jest oznaczonym poprzednio przedsiębiorstwom wydawanie cukru.

§ 10.

Fabryki cukru i wolne składy cukru, jeśli wydają cukier wprost osobom, przedsiębiorstwom lub zakładom, którym wolno pobierać cukier tylko za kartą na pobieranie, są obowiązane do okazywania i oddawania przedkładanych przez kupujących kart na pobieranie organom nadzorczym urzędu skarbowego przy wyprowadzaniu cukru z fabryki cukru lub z wolnego składu.

§ 11.

Każdy jest obowiązany do udzielania władzy na jej wezwanie wyjaśnień w celu badania oświadczeń, złożonych przez głowy rodzin (§ 3.) lub podanego zapotrzebowania (§§ 6. i 7.) i w celu zabezpieczenia wykonania przepisów tego rozporządzenia.

§ 12.

Każdy jest obowiązany na wezwanie politycznej władzy powiatowej stosownie do wydanych na podstawie tego rozporządzenia wskazówek tej władzy lub oznaczonego przez nią biura do

współdziałania w wykonaniu tego rozporządzenia jako mąż zaufania. U osób stojących w służbie publicznej, potrzebne jest dla tego współdziałania zezwolenie ich władzy służbowej.

Mężowie zaufania winni postępować bez względu na osobę i według najlepszej wiedzy i sumiennie, utrzymywać w tajemnicy doszłe do ich wiadomości stosunki prywatne lub tajemnice przedsiębiorstw i, o ile nie są urzędnikami publicznymi, złożyć przyrzeczenie wypełnienia tego obowiązku.

Urząd męża zaufania jest urzędem honorowym. Zwolnienie od ustanowienia mężem zaufania może nastąpić tylko z ważnych powodów.

§ 13.

Gminy są obowiązane do współdziałania przy wykonaniu tego rozporządzenia.

§ 14.

Kto żądanego odeń w myśl tego rozporządzenia wyjaśnienia odmawia lub udziela niewła-

ściwie, albo w inny sposób działa wbrew przepisom tego rozporządzenia, będzie karany przez polityczną władzę powiatową, o ile działanie nie podlega surowszej karze, grzywną do 2000 K lub aresztem do 3 miesięcy, zaś przy okolicznościach obciążających grzywną do 5000 K lub aresztem do 6 miesięcy.

Przy zasądzeniu można orzec także utratę uprawnień przemysłowego.

§ 15.

Rozporządzenie to z wyjątkiem przepisów §§ 2., 3. i 4. o kartach na cukier, wchodzi w życie w dniu 5. marca 1916.

Dzień, w którym i te przepisy wchodzi w życie, będzie ustanowiony przez polityczną władzę krajową przez ogłoszenie w Dzienniku ustaw i rozporządzeń krajowych.

Hohenlohe wlr.

Leth wlr.

Spitzmüller wlr.

C. k. Starostwo

(Dzień wystawienia)

Karta na pobieranie cukru.

Imię i nazwisko (firma) uprawnionego do pobierania

Miejsce przedsiębiorstwa (zakładu itd.)

jest uprawniony do pobierania kilogramów (lub cetnarów metrycznych) cukru w czasie od do 191...

.....
(Podpis)

Tę kartę na pobieranie winien sprzedający oddać przy odbiorze towaru.

Ta karta na pobieranie jest nieprzenośna.

Przekroczenia będą karane grzywną do 5000 koron, aresztem do 6 miesięcy, w danym razie także utratą uprawnienia przemysłowego.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych

wychodzi nakładem c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica I., Seilerstätte l. 24,
także w roku 1916. w języku

niemieckim, czeskim, włoskim, chorwackim, polskim, rumuńskim, ruskim i słoweńskim.

Prenumerata na cały **rocznik 1916** każdego z tych ośmiu wydań Dziennika ustaw państwa wynosi za egzemplarz **8 K** przy odbiorze w miejscu lub bezpłatnej przesyłce pocztowej.

Prenumerować można w składzie c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica I., Seilerstätte l. 24, i nabywać tam także pojedyncze roczniki i pojedyncze części Dziennika ustaw państwa.

Ponieważ Dziennik ustaw państwa wydaje się względnie rozsyła się abonentom tylko po poprzednim złożeniu prenumeraty rocznej, przeto należy równocześnie z zaabonowaniem uiścić także przypadającą kwotę pieniężną; celem umożliwienia szybkiego i niewadliwego doręczenia przez c. k. pocztę należy podać prócz dokładnego adresu mieszkania także odnośny okrąg doręczeń pocztowych.

Pojedyncze roczniki wydania **niemieckiego** można nabywać:

Rocznik 1849 za 4 K 20 h	Rocznik 1872 za 6 K 40 h	Rocznik 1895 za 7 K — h
" 1850 " 10 " 50 "	" 1873 " 6 " 60 "	" 1896 " 7 " — "
" 1851 " 2 " 60 "	" 1874 " 4 " 60 "	" 1897 " 15 " — "
" 1852 " 5 " 20 "	" 1875 " 4 " — "	" 1898 " 6 " — "
" 1853 " 6 " 30 "	" 1876 " 3 " — "	" 1899 " 10 " — "
" 1854 " 8 " 40 "	" 1877 " 2 " — "	" 1900 " 7 " — "
" 1855 " 4 " 70 "	" 1878 " 4 " 60 "	" 1901 " 6 " — "
" 1856 " 4 " 90 "	" 1879 " 4 " 60 "	" 1902 " 7 " 50 "
" 1857 " 5 " 70 "	" 1880 " 4 " 40 "	" 1903 " 9 " — "
" 1858 " 4 " 80 "	" 1881 " 4 " 40 "	" 1904 " 5 " — "
" 1859 " 4 " — "	" 1882 " 6 " — "	" 1905 " 6 " — "
" 1860 " 3 " 40 "	" 1883 " 5 " — "	" 1906 " 12 " — "
" 1861 " 3 " — "	" 1884 " 5 " — "	" 1907 " 13 " — "
" 1862 " 2 " 80 "	" 1885 " 3 " 60 "	" 1908 " 9 " — "
" 1863 " 2 " 80 "	" 1886 " 4 " 60 "	" 1909 " 8 " 50 "
" 1864 " 2 " 80 "	" 1887 " 5 " — "	" 1910 " 8 " 40 "
" 1865 " 4 " — "	" 1888 " 8 " 40 "	" 1911 " 7 " — "
" 1866 " 4 " 40 "	" 1889 " 6 " — "	" 1912 " 12 " 50 "
" 1867 " 4 " — "	" 1890 " 5 " 40 "	" 1913 " 9 " 50 "
" 1868 " 4 " — "	" 1891 " 6 " — "	" 1914 " 15 " — "
" 1869 " 6 " — "	" 1892 " 10 " — "	" 1915 " 11 " 70 "
" 1870 " 2 " 80 "	" 1893 " 6 " — "	
" 1871 " 4 " — "	" 1894 " 6 " — "	

Pojedyncze roczniki wydań w innych siedmiu językach od r. 1870. począwszy można nabywać po tej samej cenie co wydanie niemieckie.

Nabywającym na raz przynajmniej 10 dowolnie wybranych, zupełnych roczników Dziennika ustaw państwa przyznaje się opust 20%, a nabywającym na raz przynajmniej 25 dowolnie wybranych, zupełnych roczników Dziennika ustaw państwa opust 25%, zaś nabywającym na raz przynajmniej 35 dowolnie wybranych, zupełnych roczników Dziennika ustaw państwa opust 30%.

NB. Części niemieckiego wydania Dziennika ustaw państwa, które zaginęły lub doszły w stanie wadliwym, należy reklamować najpóźniej w przeciągu czterech tygodni po ich ukazaniu się, zaś części wydań nieniemieckich najpóźniej w przeciągu sześciu tygodni po wydaniu spisu rzeczy i karty tytułowej do odnośnych wydań, wprost w c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica III., Rennweg l. 16.

Po upływie tego terminu wydaje się Dziennik ustaw państwa wyłącznie tylko za opłatą ceny handlowej ($\frac{1}{4}$ arkusza = 2 strony za 2 h).

Ponieważ wszystkie roczniki wydania niemieckiego począwszy od roku 1849. i wszystkie roczniki wydań w innych siedmiu językach począwszy od roku 1870. są całkowicie uzupełnione, przeto można nabywać w składzie c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica I., Seilerstätte l. 24., nie tylko każdy pojedynczy rocznik po cenie wyżej podanej, lecz nawet każdą z osobna część wszystkich tych roczników po cenie handlowej ($\frac{1}{4}$ arkusza = 2 strony za 2 h); tym sposobem umożliwia się uzupełnienie niekompletnych roczników i zestawienie pojedynczych części podług materyi.